

los quatre pals de sang*

Jo tenia en la muntanya
un castell emmerletat,
que era lo rei de la serra
i era lo rei de la vall.

En ell mos pares guardaven,
de sos avis heretat,
un panyo groc i vermell
i llistat per quatre pals.

Mes lo drap era d'or fi
i los pals eren de sang,
de la sang d'un noble comte
«lo Pelós» anomenat.

Ai, Castella castellana,
no t'hagués conegut mai!

«Lo gonfanó de les barres»,
deien los uns al passar;
altres deien: «Lo penó
de les quatre llibertats.»

Perquè los pals eren quatre
i eren quatre los senyals,
essent cada barra un símbol,
essent un nom cada pal.

«Dret» se deia lo primer,
i lo segon «Llibertat»;
«Justícia» era el nom del terç,
«Indústria» lo nom del quart.

Ai, Castella castellana,
no t'hagués conegut mai!

Lo pal del «Dret» trossejaren
los qui en Caspe congregats
a la llum quedaren cegos
per les prèdiques d'un sant.

La barra de la «Justícia»
sota la llosa restà
d'una tomba on se llegeix:
«Carlos de Viana aquí jau.»

I els canons de Felip Quint
deixaren la «Llibertat»
soterrada entre les runes
de Barcelona fumant.

Ai, Castella castellana,
no t'hagués conegut mai!

Si lo drap d'or de mos pares
és avui un esvoranc;
si en la torre del castell
no hi tinc lo penó arborat;

si al peu dels merlets en runa
sols ressonen entre plants
les llastimeres esparses
del trobador català;

si ja sols me'n queda un,
de mos quatre pals de sang,
és per tu, la de les torres
i dels lleons afamats.

Ai, Castella castellana!...
Ai, si em trenques lo quart pal!...

Juny de 1862